wõttis siis Karl Weidner nõuuks, tööd ja walitsust oma wäsinud õlade pealt nooremate õlade peale laduda. Seda tegi tema aga targu ja ettewaatlikult, ja kui tema ka majapidamist Emili kätte andis, siis pidas tema ikka poega niipalju oma käe all, et see mida tarwitas tema oma oli ja et temal ei kulunud poja laua raasukestega leppida.

Kui wanal mehel enam tarwis ei läinud wara ja hilja tallitada, siis langes tema nähtawalt kokku, nagu wana riistapuu, mida enam ei liigutata ja milles kõik tolmutab ja roostetab. Kuida tolm ja rooste rauda sööwad, nenda sööb tööta elu rammu. — Wanale tuliwad kord korralt mõtted surma peale. Tema oli elust tüdinenud. — Selle kõrwa tuliwad Ernsti üle ikka pahemad ja pahemad sõnumid. Tema oli nii kaugele langenud, et kerjamisele weel aga üks samm puudus; omast naesest oli tema juba ammu lahkunud. „See on nael minu surnukirstu külges," ütles Karl Weidner paha silmaga. Pärandus, mida Ernst kord oodata wõis, oli juba ammu wälja wõetud ja pillatud, nüüd seisis Emil selle wasta, et wend weel midagi saaks. „See on raha sõnniku peale wiskama, isa," ütles tema, kui Ernst midagi päris. Aga temal ei olnudki waja selle wasta seista. Oli isa pea kõwa, siis oli tema käsi weel kõwem, kui tema seda kord nõuuks wõttis.

Mis aga ka aastate jooksus Weidneride majades juhtus, — kas peeti pulmi ehk sündis üks laps, ehk kas kanti kedagi kitsas kirstus wälja kiritu-aida, — see ei muutnud wendade wahel midagi. Mis oli Karlil sellega tegemist, kui Eduardi majasse rõõm astus, mis puutus see Eduardi külge, kui Karli läwel mure aset wõttis? — Lapsed stinpool ja sealpool ei olnud iialgi üksteisega tegemist teinud.

Seal langes raske haigus Karli peale ja sirutas teda sängi, ja wana mees tundis, et tema sealt iialgi enam ei saa üles tõusma, et tema ennast pidi lahkumise wasta walmistama. — Siiski sai tema weel kord wihaseks, kui Emil rääkis, et Ernst tulnud olla, enam kerjaja kui korralise mehe sarnane, ja isaga wägise kokku saada tahta.

„Mina ei taha teda näha!" hüüdis wana, — „tema ei pia minu surma raskemaks tegema, teda ei kihuta armastus, waid ahnus, — mitte ühtigi ei pia tema saama, tema pärandus on juba ammu pillatud"

Waljumast weel kui isa rääkinud, kuulutas Emil ukse taga seiswa kerjaja-sarnatse perepojale seda otsust, ja needes läks see ära, kes juba nii sügawast langenud oli, et temal kui põllu-kodaniku pojal häbi ei olnud, ennast kaltsudes omas isalinnas näidata.